

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obvineného **M. D. pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody** podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. O. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 7. decembra 2010, sp. zn. 3To 134/2010, na neverejnom zasadnutí 18. marca 2014 Tr. por. takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. D. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Senica z 13. septembra 2010, sp. zn. 3T 219/2005, bol obvinený M. D. uznaný za vinného z trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

dňa 8. augusta 2004 asi o 15.30 hod. v K. v objekte kultúrneho domu bezdôvodne zatvoril svojho mal. syna M. D. do miestnosti skladu čistiacich prostriedkov, ktorú uzamkol a v tejto ho ponechal až do 20.00 hod., kedy mu umožnil odísť domov.

Za to mu bol podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 59 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Na podklade odvolania obvineného voči skôr uvedenému rozsudku okresného súdu, Krajský súd v Trnave uznesením zo 7. decembra 2010, sp. zn. 3To 134/2010, podľa § 256 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. por.) odvolanie obvineného zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom zvolenej obhajkyne dovolanie obvinený M. D..

Obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Podľa jeho názoru rozhodnutiam súdov obidvoch stupňov predchádzalo konanie, v ktorom bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a dôkazy na podklade ktorých súdy rozhodli, neboli vykonané zákonným spôsobom a zistený skutok bol nesprávne právne posúdený, a to v jeho neprospech.

Naplnenie uvedených dovolacích dôvodov videl obvinený v nasledovných skutočnostiach.

Dokazovaním vykonaným v priebehu jeho trestného stíhania nebolo spoľahlivo preukázané, že spáchal skutok, z ktorého bol uznaný vinným, so zreteľom na ustanovenia § 2 ods. 4, ods. 5 a ods. 6 a § 226 písm. a/ Tr. por. hodnotil vykonané dôkazy s tým, že neboli vzaté do úvahy výpovede priamych svedkov a nebola aplikovaná zásada ich voľného hodnotenia. V ďalšej časti podaného dovolania podrobne poukázal na konkrétne dôkazy a ich obsah, tieto hodnotil zo svojho uhla pohľadu so záverom, že mal byť spod obžaloby oslobodený.

Po písomnej výzve najvyššieho súdu v doplnku k podanému dovolaniu opätovne obsiahlo hodnotil vykonané dôkazy, znovu poukazujúc na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá podľa jeho názoru v posudzovanom prípade nebola dodržaná, namietol hodnotenie vykonaných dôkazov súdmi oboch stupňov ako i skutočnosť, že výpoveď jeho syna bola na hlavnom pojednávaní len prečítaná a poukázal na povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, ktorá im vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. ako aj na § 125 citovaného Tr. por., ktorý je pre súd pri odôvodnení rozhodnutia záväzný.

Z týchto dôvodov navrhol, aby najvyšší súd po vykonanom dokazovaní v rámci dovolacieho konania vyslovil porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a tomuto súdu prikázal, aby vec potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúre Senica a poškodenému M. D..

K podanému dovolaniu sa vyjadrila len okresná prokurátorka.

V písomnom podaní doručenom Okresnému súdu Senica 27. decembra 2013 uviedla, že vina obvineného bola spoľahlivo preukázaná dôkazmi, na ktoré okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne poukázal a v ktorom svoje úvahy o vine obvineného podrobne vysvetlil.

Uviedla, že žiaden dovolací dôvod u obvineného M. D. nezistila, a preto navrhla, aby najvyšší súd jeho dovolanie odmietol.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por. ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 dovolanie možno podať ak

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné.

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe alebo stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, keď orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním.

Dovolací dôvod podľa § 371 písm. g/ Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Potrebné je však uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu

trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti.

V predmetnej veci ani k jednému z uvedených prípadov zásadného porušenia práva na obhajobu (obvinený v podanom dovolaní nič také ani nenamietal a porušenie tohto práva vyvodzoval len z rozsahu vykonaného dokazovania a zo spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a spôsobu odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia) nedošlo. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na dôkazy, ktoré obvineného zo spáchania trestného činu usvedčujú, vysvetlil, prečo neuveril druhej skupine dôkazov svedčiacich v prospech obvineného, resp. prečo niektoré dôkazy odmietol vykonať a veľmi podrobne a logicky vysvetlil svoje úvahy, na podklade ktorých dospel k záveru o vine obvineného M. D..

Taktiež dôkazy na podklade ktorých súd rozhodol o vine obvineného boli vykonané v súlade so zákonom (ani v tomto smere obvinený v podanom dovolaní ani v jeho doplnku nekonkretizoval v čom spočíva nezákonnosť vykonania toho ktorého dôkazu) a výsluch osoby mladšej ako pätnásť rokov, svedka M. D. v prítomnosti znalkyne PhDr. T. H. bol vykonaný zákonným spôsobom. Rovnako tak po splnení zákonných podmienok bola v súlade so zákonom na hlavnom pojednávaní 16. apríla 2007 prečítaná výpoveď tohto svedka z prípravného konania (§ 102 ods. 2 Tr. por.).

Napokon ani v poslednom z obvineným uplatnených dovolacích dôvodov nemožno vysloviť záver, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ustálený skutok bol v skutkovej vete ustálený správne, obsahoval všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák., pod ktorú bol subsumovaný, pretože obvinený inému bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný

V Bratislave 18. marca 2014

JUDr. Martin P i o v a r t s y , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová